

Pinksteren 1996 St. Vitus te Stiens
EZECHIEL 47, 1-12 en HANDELINGEN 2, 1-13

Gemeente van Jezus,

Pinksteren is het feest van de Geest, het feest van de hoop.
Vader, Zoon en Heilige Geest, bij die drieslag leven wij.
Zoals bij andere drieslagen.
Heden, verleden en toekomst.
Geloof, hoop en liefde.
Leven, sterven en opstanding.
Want alle goede dingen komen in drieën.

Van de bijbel zeggen we graag, dat die woorden geïnspireerd zijn door de Heilige Geest. En dat mogen we hopen. We mogen hopen dat de goede Geest van God in die heilige woorden aan het werk is, want dan kunnen we ons eraan tegoed doen.

Maar we moeten ons niet laten verblinden. Was het niet de kerk zelf, die een aantal boeken over Jezus aan de kant heeft gelegd, met als argument dat ze niet uit de Heilige Geest zijn, de zogenaamde apokriefe boeken. En is het ook niet waar, dat op vele plaatsen in de bijbel niet de goede Geest, maar kwade geesten aan het werk zijn.

Daarom is het goed, om met helderheid van geest open te staan voor de Heilige Geest. op vele plaatsen in de schrift horen we van de Geest Gods. De Geest die met gezag aan het werk is, de Geest die aan de slag gaat op uitzonderlijke plaatsen.

Hoe zit dat met Genesis 1, waar het ook al gaat over de Geest van God? Zou daar al die goede geest bedoeld zijn, die wij bezingen met Pinksteren? Hier staan we al bij de eerste valkuil.

En de geest Gods zweefde over de wateren. 'Roeach elohim merachefet, in het hebreuws. Maar dat woord elohim, dat meestal vertaald wordt met god of goden, wordt ook wel vertaald met het woord 'machtige of geweldige'. Zodat andere geleerden hier vertalen: En een geweldige stormwind zweefde over de wateren.

Het luistert dus heel nauw, om die goede geest van God terug te vinden in de Schrift.

Als we nu met die wetenschap het grote visioen van Ezechiël lezen, zou daar dan sprake zijn van een beeld van de heilige Geest? Het gaat in dat visioen over de tempelbeek. Het gaat over water. En we weten dat water en geest altijd dicht bij elkaar horen in de schrift. En de belangrijkste aanwijzing, dat het hier over de goede Geest van God gaat is, als er staat: Overal waar de beek komt, zal alles leven. Het is schoon en voedselrijk water, en langs de templebeek in dit visioen groeien veel bomen en planten en het wemelt er van de vissen. En de vruchtbomen aan weerszijden van de tempelbeek dragen bladeren, die niet verwelken en vruchten die niet opraken, en de vruchten zijn tot spijze en het loof tot geneesmiddel.

Ik weet zeker, dit visioen van de tempelbeek is een visioen van de Heilige Geest, een visioen van het werken van God in de schepping, goede werken, wle te verstaan.

Het water van de tempelbeek ontspringt aan het altaar in de tempel, en zo ontspringt de Heilige Geest aan die tafel waar wij brood en wijn delen. En ik denk dat Jezus dit

prachtige visioen voor ogen had, toen Hij zij: 'Wie in mij gewlooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien!' (Johannes 7, 38)

We gaan nog even door met het lezen van dit visioen als een beeld van de Geest. Want er staat zo prachtig dat het water van de tempelbeek als een onstuimige bron opborrelt en dat het water onde de drempel door stroomt. Het is niet tegen te houden, het breekt zich ruim baan en de beek groeit uit tot een diepe rivier.

Zo geloven we ook, dat de goede Geest van God niet te stuiten is. Dwars door fundamente en muren heen is de Geest volop aan de slag. Zoals water in alle hoeken en gaten terecht komt, zo werkt de Geest in alle hoeken en gaten. En wat moeten wij dan als kerken weer heel snel de hand in eigen boezem steken. Kerken die steeds weer worden verleid om die goede Geest van God op te sluiten binnen eigen kerkmuren. Wie zijn wij dat wij die geest kunnen tegenhouden. Die Geest die muren afbreekt, Gods kracht die voelbaar door drempels heen gaat. Wij zouden wel beterschap moeten beloven aan de goede God, dat wij zijn Geest willen opsluiten.

Ezechiël zegt: We kunnen hooguit de reikwijdte van de geest proberen te overzien. Maar zelfs dat moeten we op een gegeven moment opgeven. Want Gods werk is niet te overzien, het is niet te bevatten, maar wij staan er wel middenin. Zoals die man die midden in die tempelbeek staat, en die probeert haar te meten, maar hij moet zijn pogingen staken, want de beek groeit uit tot een ondoorwaadbare rivier.

Steeds meer raak ik ervan doordrongen, dat de Geest haar wegen ^{zijn} ^{geeft} God. Onze pogingen om de Geest in te dammen zijn net zo vruchteloos als onze pogingen om het water in te dammen. En dan zijn we als Nederlanders al heel ver gevorderd met het bedwingen van het water en met wisselend succes. Maar wij kunnen het water nog zo indammen, wij kunnen het water niet haar stuwkracht afpakken. Ja sterker nog: Hoe meer je water indamt, hoe sterker de kracht ervan wordt.

Zo is het in ons geloof en in het leven van de kerk: Daar waar de Geest dreigt verdrongen te worden, daar waar we proberen de Geest in onze banen te leiden, daar neemt de kracht en werking van de Geest nog toe. Omdat God de wegen naar zijn koninkrijk open wil houden.

De tempelbeek als gelijkenis van de Heilige Geest. Hoe veelbetekend is dit visioen. Want wij weten dat er plekken zijn waar de geest van God zonder veel succes probeert te werken: In verharde harten, of in mensen die onrecht en misdaden tegen de mensheid beramen. Die tempelbeek stroomt uiteindelijk naar de zee en maakt de zee gezond, maar hoe veelbetekend is het als wij lezen: 'Maar de moerassen en poelen zullen niet gezond worden; zij zijn aan het zout prijsgegeven.'

Op sommige plekken is de weerstand tegen God en zijn Rijk zo groot, dat zelfs de Geest er niet door komt. Hoe dwaas zijn wij mensen dan wanneer wij soms in de modder met elkaar blijven vechten om de meest onbelangrijke verschillen van mening. Hoe vaak is de kerk ook niet terecht gekomen in die poel waar voor de Geest geen doorkomen aan is.

En hoe verheugend is dan het bericht vandaag, dat wij als gemeente van Jezus een vertrouwde en veilige plek kunnen vinden midden in de wereld, midden in de wind van de

Geest. Hoe goed is het nieuws, dat wij daar zonder vrees een nieuw begin kunnen maken. Zoals de Geest steeds van ons vraagt een nieuw begin te maken. Het is een blijde boodschap met Pinksteren dat de Geest ons vrijmaakt van bekrompenheid en onverdraagzaamheid.

En vooral ook vraagt Pinksteren van ons, om openheid van geest. openheid van geest betekent, dat we niet verzanden in discussies over goed en fout, maar dat we meegaan in op de pelgrimsreis naar Gods goede rijk. Een open geest zoekt naar begrip en liefde, naar recht en vrede. En die Geest wordt ons gegeven en die geest wordt van ons gevraagd, in alle grote en kleine dingen van de dag.

Het betekent het einde van het economisch denken, dat onze menselijke inspanningen altijd iets moeten opleveren. Het betekent het einde van het optasten van aardse schatten omdat ze door roest en mot verteerd worden. Het betekent een diepe concentratie op het leven zelf, op de levenden, een diepe bewogenheid met de medemens.

Het visioen van de tempelbeek spreekt mij juist daarom ook zo aan, omdat ik graag wil geloven, dat de Geest van God ook werkt en doorbreekt in al die plaatsen waar mensen muren hebben gebouwd: In gevangenissen, in ziekenhuizen, in verpleeghuizen, in kantoren, in regeringscentra, in krottenwijken, in paleizen.

Overal waar de beek kom, overal waar de geest komt, daar zal alles leven.

De Geest van God is geen garantie dat wij niet zullen verdwalen, maar wel een bemoediging om door te gaan. Want wat er ook gebeurt in je leven, je blijft je richten op het leven en op de levenden. Hoe ziek het leven ook is, we blijven zorgen; hoe dwaas een geweten ook is, je blijft eraan sleutelen; hoe hevig het oorlogsgeweld is, we blijven zoeken naar vrede; hoe groot ook het verdriet is in je hart, je blijft liefhebben.

We hebben het aan de Goede Geest van God te danken, dat er nog zovelen hun roeping vinden in de verpleging, dat er nog monniken zijn, die voor ons bidden, dat er nog hoopvolle mensen zijn die de hopelozen opzoeken, dat er nog zendings- en ontwikkelingswerkers zijn, die goed doen in de wereld.

En weet je wat het grootste wonder is van de Pinksteren: De Heilige Geest is voor iedereen gelijk. Hoe je ook in elkaar zit, hoe ook je levensgeschiedenis of levensomstandigheid is, de Geest is voor iedereen gelijk. In welk land je ook geboren bent, wat je ook voor opvoeding hebt gehad, of je gezond bent of minder sterk, rood of wit, of bruin of blank, arm of rijk, de Heilige Geest is de kracht voor ieder schepsel.

Ieder hoort in haar eigen taal het Woord van God, ieder ontvangt in eigen hart de zegen van de Geest. Groot mag onze verbazing daarover zijn, we zijn buiten onszelf van verbazing en zeggen: Hoe is het in Godsnaam mogelijk.

Het Pinksterevangelie bevat naast al dit goede nieuws ook een waarschuwing.

Want meer dan eens zien we, dat mensen in Godsnaam met de Geest aan de haal gaan.

Mensen die de werking van de Geest overdrijven. Mensen die buiten zinnen raken of in het ergste geval godsdienstwaanzin. Het overdrijven van de geest leidt ook dikwijls tot onverdraagzaamheid onder christenen. En dat terwijl de Geest ons nu juist zo wil verbinden dat wij elkaar verstaan en begrijpen.

En dan merk je dat het leven met de Geest ook een grote mate van geduld en bescheidenheid van je eist. Om niet te verdwalen in je geloof, moet je wel bij de les blijven, zodat we elkaar als mensen van God niet kwijtraken.

Pinksteren vraagt van ons een vurig en krachtig geloof.

En dat geloof hebben we nodig om ook de komende tijd door te komen.

Het is in de kerk een feestloze tijd met een heleboel naamloze zondagen.

En mensen gaan op reis, trekken erop uit.

Geloof heb je nodig om je te verbazen over de prachtige schepping waar we de komende zomer weer van kunnen genieten.

En geloof hebben we nodig zodat hier in dit huis de hele zomer lang lied en gebed doorgaan voor een wereld in nood.

Ik hoop dat u allen het Pinksterfeest zult vieren als het feest van de hoop.

Ik hoop dat er vonken overspringen tussen de mensen.

En ik hoop dat u zult terugdenken aan dat visioen van Ezechiels over de tempelbeek.

Het water van die beek is niet te stuiten, de goede Geest van God is niet te keren.

Mensen gaan elkaar verstaan, en met geestdrift bouwen we aan Gods koninkrijk .

Amén

Schriftlezing: HEBREEN 6, 9-20 en HANDELINGEN 2, 1-13

Gemeente van Jezus onze Heer,

Pinksteren is het feest van de hoop.
Hoop voor mensen, die geen hoop meer hebben.
Hoop voor mensen, die wanhopen.
Hoop voor de kinderen van God.

De Heilige Geest is Gods geschenk en Gods aanwezigheid in de wereld. Onzichtbaar voor het oog, maar merkbaar in je ziel.

Hoop gaat groeien wanneer drempels en barrières geslegt worden. Daar waar tegenstellingen worden overwonnen, daar waar nieuw gesprek en nieuwe ontmoeting gebeurt, daar is de Geest en daar groeit de hoop.

Wat is hoop eigenlijk? We gebruiken het woord geregeld: Als er herstel van ziekte is, dan zeggen we: Het ziet er hoopvol uit. Als we iets belangrijks gaan ondernemen zeggen we: We hopen op een goede tijd, we hopen op een goede beslissing.

Wat is hoop eigenlijk? Hoop is ten diepste het verlangen, dat het goede zich zal vermeerderen, en het boze zal ten onder gaan. Hoop is het verlangen dat krachten die het leven vernietigen ten gronde zullen gaan, en dat levenskrachten zich zullen uitbreiden.

Hopen doen wij mensen tegen beter weten in. Zelfs oog in oog met grote ellende, is de mens in staat om een sprankje hoop te zoeken en te vinden. En als we niet meer kunnen hopen op dit leven, dan zullen we blijven hopen op een nieuw leven. Hopen doen wij tegen beter weten in.

Maar stel je voor, dat er in de wereld en in de harten van de mensen geen hoop meer zou zijn. Stel je dat eens even voor. Geen hoop meer, op beterschap, op vrede, op geluk. Een wereld zonder hoop, is een stervende wereld. Troosteloos. Zwart en donker.

Het feit dat er in de meest bizarre situaties sprankjes hoop opbloeien dat is voor mij hét bewijs, dat de Heilige Geest haar grote werk doet in de wereld. De hoop in de mens is de vrucht van de Heilige Geest in de wereld.

Het latijnse woord voor hoop is: Spes. En een nederlands woord dat daarvan is afgeleid is: Spoed, voortgang. Hoop heeft dus ten diepste met voortgang te maken. Ergens op hopen is dus, verwachten en verlangen dat er voortgang zal zijn.

Hopen is vechten tegen stilstand, want stilstand is immers achteruitgang. Hopen is vechten tegen stilstand. Als het goed is, is de weg van de kerk de weg van de hoop, de weg van de voortgang, de weg van langzame doch dringende spoed.

Een kerk die geen hoop meer kent, een kerk die geen voortgang meer kent is een stervende kerk. En dan vraag ik vandaag: Hoe is het gesteld met de hoop in de kerk? Is het niet zo, dat we

in de kerken voornamelijk bezig zijn de winkel draaiende te houden en ervoor te zorgen dat het niet nog verder achteruit gaat, ervoor zorgen dat er toch zo weinig mogelijk mensen uit de boot vallen. De winkel draaiende houden in de kerk, dat is een kerk zonder hoop.

De kerken die de drijfveer van de Geest niet binnenlaten zijn kerken, die angstig proberen te behouden wat ze hebben, maar die niet meer openstaan voor gesprek, voor nieuwe dingen. Pinksteren wil, dat de kerk met lef en durf verdertrekt. Zijn we op die weg? Of staat de boel stil?

Boven de schriftlezing uit de Hebreënenbrief staat: Volharding in de hoop. Dat betekent dus: Volharden in de voortgang! Terwijl velen in de kerken bezig zijn met het volharden in de stand van zaken. Waar zijn we dan mee bezig?

— Als het om nieuwe dingen gaat, om nieuwe vormen, om nieuwe relaties, dan ervaar ik de kerk nog te vaak als een auto, waar we met zijn allen hard tegenaan duwen, in de hoop dat 'ie zal starten, maar de motor wil maar niet aanslaan. Hij is wel wat in beweging, maar de motor slaat niet aan. Er is geen brandstof, de vonk ontbreekt, de Heilige Geest krijgt geen ruimte. En dan kom je wel wat vooruit, maar het is niet hoopvol.

U zult denken: Ach daar heb je hem weer, met zijn negatieve dingen over de kerk. We doen toch ons best, het gaat toch allemaal wel redelijk. Je moet je niet zo opwinden.

En dan zeg ik: Ja, ik wind mij op over de weg van de kerk, omdat ik van de kerk houd, en omdat ik zo graag zou willen dat de kerk echt een huis is voor alle mensen, wie ze ook zijn en hoe ze ook zijn. Een veilig huis, dat moet de kerk worden, als we willen leven naar het evangelie.

— Zou Pinksteren 1995 een aansporing kunnen worden voor de kerken, om die weg van voortgang op te gaan? Zouden we nu eindelijk de raadgevingen van Paulus ter ore willen nemen, en de 'hoop grijpen die voor ons ligt'?

En als we dat als kerk niet doen, als we gewoon de winkel draaiende houden, dan vraag ik U: Wat is dan ons doel, als kerk? Wat willen we bereiken? Hoe willen we onze kinderen de kerk doorgeven? Als een slecht onderhouden en ongezond vochtig huis, of als een warm onderkomen voor de kinderen van God?

Ik maak mij over deze dingen grote zorgen. En daarom begin ik er steeds weer over.

Waarom toch die angst voor vooruitgang? Waarom al die angst voor nieuwe dingen, voor andere vormen en relaties? Waarom een kerk die altijd weer op de rem gaat staan? Waar zijn we bang voor? Zijn we bang dat we alles kwijt raken, dat de kerk heeft opgebouwd? Als dat zo is, dan hebben we weinig vertrouwen in de Geest van Pinksteren.

En we moeten toch in alle eerlijkheid zeggen: Er zijn vele dingen in de kerk, die we maar beter kwijt kunnen raken, omdat ze niets te maken hebben met het evangelie.

De Geest van Pinksteren is de Geest van de hoop, de voortgang, de Geest van de toekomst. En niet alleen voor de kerken, voor de gemeente, maar ook voor je eigen leven, is dit vandaag een aansporing, om de hoop te grijpen, die voor je ligt.

Als het zo is, dat onze huishoudens lijken op de kerken, dan is het slecht gesteld met onze huishoudens. Bij jullie thuis is het toch ook niet zo, dat je de boel maar wat draaiende houdt? Daar zorg je er toch voor, dat de boel bij de tijd is, en netjes en modern? Als familieleden zo met elkaar omgaan, zoals we in de kerk vaak met elkaar omgaan, dan is het slecht gesteld met onze familie. Dan willen we standpunten als een tijger bewaken, en dan willen we niet wijken.

Maar het is toch juist levenskunst, om elkaar steeds weer op te zoeken. De waarheid ligt nooit vast, de waarheid ligt altijd in het midden. Daar moeten we elkaar vinden, in ons huis, en in het huis van God.

Wat zei U dominee: De waarheid ligt nooit vast? Maar dat klopt toch helemaal niet met de bijbel. De waarheid ligt toch vast, dat is toch Jezus. Hij is de Waarheid. Jazeker, Hij is Waarheid. Maar in zekere zin hebben wij in de kerken Jezus gevangen gezet in onze dogmatiek, in onze kerkleer. En dat is niet de weg van de hoop, dat is niet de weg van de voortgang.

De kerk door de eeuwen heen heeft Jezus en zijn werk gevangen gezet in geloofsuitspraken, we hebben de heilige geest opgesloten in onze eigen waarheden. En waar is dan de speelruimte van de Geest? Kan die nog binnenkomen in de kerk? Kan de Geest binnenkomen in onze harten? Waar zijn we eigenlijk mee bezig?

We moeten grote moeite doen, om Paulus te begrijpen. Maar het is de moeite waard. Hij zegt: We worden met Pinksteren aangespoord om de hoop te grijpen, die voor ons ligt. En vervolgens zegt hij: Die hoop is het anker voor onze ziel en het is veilig en het reikt tot voorbij het voorhangsel.

Wat zegt Paulus hier? De hoop is het anker voor de ziel. Dat betekent dat wij ons houvast, ons anker kunnen vinden in de hoop, in de voortgang, in de dringende speed, op de weg van het koninkrijk.

Wij hebben in de kerk een heel ander anker: Jezus Christus, gekruisigd voor onze zonden, en opgestaan in eeuwigheid. Maar de kerk heeft de neiging om te blijven hangen bij het gekruisigd en wij durven niet te beginnen aan de opstanding. Ons anker is niet te vinden op de goede vrijdag, maar het anker van onze ziel komt naar voren met Pasen. En dat vergeet de kerk zo vaak.

En het is wel een beetje terecht, dat mensen zeggen: Haastige spoed is zelden goed. Maar wee diegene die de voortgang in de weg staan. Wee diegenen, die de Geest geen speelruimte geven. Dan wordt het benauwd in de kerk, dan wordt het benauwd en angstig in je leven.

We hebben de aansporing van Paulus hard nodig om verder te trekken, voort te gaan om de weg van het koninkrijk.

Laten wij een Pinkstergloed leggen over ons hele leven. Laten we als gemeente de moed hebben, om naar de toekomst te gaan, met al het goede en slechte nieuws dat we bij ons hebben, *met heel verschillende soorten mensen en ideeën.*
Laat angst niet uw raadgever zijn, want angst is geen goede bron. De Heilige Geest is onze raadgever: Een bron die kracht geeft, die mensen nieuw maakt. die angst wegneemt.

Laten we mensen zijn van de Geest. Die blijven zoeken naar nieuwe wegen, naar nieuwe mogelijkheden. Mensen van de Geest, die het leven vieren in alle veelvormigheid en in alle veelkleurigheid. Mensen van de Geest, die elkaar hoop bieden, als er een uitzichtsloze situatie is. Mensen van de Geest, die de helpende hand reiken aan hen die wanhopig zijn, of die geen hoop meer hebben.

Met open ogen en open oren in de wereld staan. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen: Breek die muren af, nu jaagt de dood geen angst meer aan, de hoop van het evangelie ligt voor het grijpen, laten we voortgaan en verdertrekken. Want zo wil God het.

Wij danken God voor zijn aanwezigheid in ons midden, en voor het grote geschenk van de Heilige Geest.
Wij danken God voor dit rijke evangelie van hoop en toekomst.
AMEN

Meditatie Pinksterzondag 18 mei 1997 Stiens

Gemeente van onze Heer,

God is liefde.

God is liefde voor alle mensen.

God is niet alleen liefde voor hen, die die liefde verdiend zouden hebben, Hij is liefde voor al wat leeft.

Bijbels gezien is dit de grond van ons geloof. Maar gezien vanuit onze samenleving lijkt het alsof God selectief is in zijn liefde. Het lijkt alsof volken die hongeren verstoken blijven van zijn liefde. Terwijl wij bedolven worden onder eten en drinken. Het lijkt alsof de een betere relaties met God heeft dan de ander.

Voor ons gevoel leeft een monnik dichterbij God dan wijzelf. En moeder Theresa lijkt een veel intiemere relatie met Jezus te hebben dan een doorsnee verpleger. Zou het werkelijk zo zijn, dat de vromen met meer liefde beloond worden dan de randkerkelijken? Zou ik, omdat ik een toga draag en twee meter hoger sta meer aanspraak kunnen maken op Gods liefde?

In de middeleeuwen was het leven bruut en kort en heftig. Men keek met grote telescopen naar het hemelsblauw, want daar zou God zijn?

In de 20e eeuw is het leven voor velen riant en vrij lang, er is veel te doen en veel te zien, en we reizen wat af. En wij hebben zoveel kennis opgedaan over de aarde en de kosmos, dat wij met de mikroskoop op zoek zijn gegaan naar de kern van het leven in de moleculen. Heeft dat ons dichterbij God gebracht?

De pogingen van mensen om God te benaderen zien we het duidelijkst in de godsdienst, en dus ook in de kerk. Terwijl we regelmatig zingen, dat God niet in tempels woont, hebben we toch het idee, dat we in de kerk iets dichterbij God zijn dan op andere plaatsen. Gelovigen trekken zich terug in hun eigen vertrouwde kerkgebouw, in vertrouwde liturgieën en bekende geloofswaarden. In de kerk, zo denken we onebwest, moeten we maar weer eens wat tijd besteden aan onze relatie met God, want daar komen we de andere dagen niet aan toe.

Zijn wij vergeten, dat bij de dood van onze Heer het voorhang van de tempel scheurde, waardoor God wil zeggen: ik bindt mij niet aan plaatsen, aan tempels of kerken. Ik hecht mij niet alleen aan de vromen, aan de mooie sprekers en prekers en bidders.

Hebben wij niet begrepen, dat God liefde is? En waarom zoeken wij met alle macht naar Hem? Wij zoeken Hem, terwijl Hij ons allang gevonden heeft, door zijn liefde.

Dan zeggen de dwazen tegen ons: Waar is jullie God? Want Hij lijkt afwezig en ongeïnteresseerd. En wij kunnen slechts antwoorden: God is liefde, en waar liefde is, daar is zegen.

Ik vraag mij zelfs af:

Kunnen wij God eigenlijk wel kennen? Is onze taal en zijn onze beelden niet veel te beperkt, om de Majesteit van God te kunnen bevatten? Ook in de bijbel lopen we steeds tegen deze beperking aan. De bijbel gaat uit van een aarde die plat is, en de hemel

daarboven en het water daaronder. En God woont dan 'boven' Maar inmiddels is de aarde rond gebleken en de kosmos eindeloos. De bijbel kent ook haar beperking in de beschrijving van God. God wordt gezien als een persoon, als een Hij. Hij wordt ook koning genoemd. Maar wat kunnen wij nog met deze eenzijdige beelden. Kan God vrouw zijn? En waar zien we de resultaten van zijn koningschap?

Wij kunnen God niet ten volle kennen. Maar de Heilige maakt zich aan ons bekend, in alle momenten van het leven. Want Hij is het leven!

Israel heeft het goed begrepen: De Heilige God kun je niet vangen in een begrip, maar de Heilige moet je zingen in een lied! "Barmhartig en genadig, en lang van toorn en goedertieren." Kijk maar naar dat lied uit Exodus, op de liturgie: "Adonai, Adonai, God, barmhartig en genadig en lang van toorn."

Ja, God is 'lang van toorn' want in een wereld vol haat is er zo weinig liefde, daarom is Hij lang van toorn; dat is Zijn grote verontwaardiging! Zijn verontwaardiging, want waarom is er nog zoveel haat, terwijl er zoveel liefde voorhanden is.

In de twee volgende regels beschrijft Israel de grond van Gods wezen:

Veel van goedertierenheid en trouw

En bestendigend goedertierenheid aan duizenden.

Beide regels zeggen precies hetzelfde, in andere woorden en andere volgorde. 'Veel' staat aan het begin van de eerste regel en dat is hetzelfde als 'duizenden' het laatste woord van de tweede regel. En 'trouw' in de eerste regel correspondeert met 'bestendigen' in de tweede regel. Dat is: Gods voortdurende trouw en aanwezigheid. Maar het belangrijkste woord staat in het midden en wordt herhaald: 'Goedertierenheid'. Dat betekent niets anders, dan dat God liefde is! En dat niets Hem daarvanaf kan brengen.

Maar dan wordt het in deze bijbelverzen ingewikkeld. We lezen: God laat misdaden ongestraft en Hij laat niet ongestraft. Een onmogelijke tegenstelling, zouden wij denken? Verhalend misdaden van ouders op kinderen. Dit raadsel, deze schijnbare wispelturigheid van God is alleen maar te begrijpen vanuit dat woord dat tweemaal genoemd wordt: Goedertierenheid.

Die misdaden van ouders op kinderen, op derden en vierden, dat slaat op een wereld, die zich niet wil bekeren.

Het meest dramatische voorbeeld bij dit bijbelwoord over de misdaden van geslacht op geslacht is het verschijnsel dat iemand die misbruikt is dikwijls zelf later anderen gaat misbruiken. Een vicieuze cirkel.

Het is bijvoorbeeld ook de vicieuze cirkel van erfelijke aandoeningen. Maar omdat God liefde is, goedertieren, blijft Hij verontwaardigd over deze vicieuze cirkels, over dit noodlot. Alleen liefde kan het lot ten goede doen keren.

Als wij God niet ten volle kunnen kennen, als onze woorden en beelden beperkt zijn, hoe kunnen wij dan mensen van Pinksteren zijn? Hoe beleven wij de Heilige Geest, dat is: Gods voortdurende aanwezigheid onder ons?

"God is Geest" zegt Johannes. Alsof hij al de beperktheid aanvoelt van God als persoon. God is Geest. En in de mens Jezus is die Geest ten volle zichtbaar. Maar niet alleen in Hem. Gods Geest van Liefde is aanwezig in alle momenten van liefde en vrede en goedheid. In al die momenten! Maar in het bijzonder juist ook, in onze Heer. Hij heeft de Liefde Gods ten volle geleefd zelfs in de dood.

God is Geest, ja, God is de Geest van liefde. En die Geest van Liefde is als een wolk om ons heen. Die Liefde kent geen onderscheid des persoons, die liefde kent geen taalbarrières, die liefde kent geen beperkingen in taal en tijd, die liefde kent geen vrees. Die Geest van Liefde is eeuwig en onuitputtelijk.

Pinkstergeloof betekent: Die Geest van Liefde en Goedertierenheid overal toelaten in je leven, in je werken, in je relaties, in je slapen en waken, in je leven, in je ziek zin, in je sterven. Die eeuwige Liefde van God is geen schat die je in een diepe kluis bewaakt, maar het is de Geest die evend maakt. Het is de kracht die ons helpt bij het doorworstelen van heel ons leven, alle ups en downs.

Die Heilige Geest van liefde is niet te koop, is niet te verdienen, is niet van de hemel af te bidden, is niet verkrijgbaar of te bestellen. Die Heilige Geest is eenvoudig in dit leven aanwezig! En leven met en uit en in die Geest betekent, dat wij God en elkaar beminnen. Meer valt er niet van te zeggen. Al het andere is afleidingsmanoeuvre.

Laten wij ophouden om God op ons matje te roepen en Hem, spottend, te vragen om nu maar eens te bewijzen of Hij wel echt bestaat. Laten we ophouden met het vullen van dit aardse leven met inhoudloze chaotische bezigheden, met al ons hectische gedraaf van de ene noodsituatie naar de andere.

Laat ons genieten van de Geest van liefde, laat ons God en elkaar beminnen!

God en elkaar beminnen. En in al ons moderne realisme vragen we dan: Heeft dat zin? Kunnen we daardoor deze wereld tot een betere maken? Het pessimisme ligt alweer meteen op de loer. En we denken: Liefde? Die valt in deze wereld in een bodemloze put. Het heeft geen zin.

Zo brengt Gods goedertierenheid ons tot moedeloosheid. Maar de vraag is: Welke andere bestaansgrond hebben wij behalve de Geest van liefde?

Kijk naar Jezus. Tijdens zijn leven werd Hij bemind en gehaat. En na een schijnproces vermoord. Maar was het niet de Geest van Liefde die Hem door het leven hielp en door de dood?

En kijk naar andere getuigen van Gods rijk. Naar Paulus en naar Franciscus en naar Mandela en al die anderen. Ze waren bemind en gehaat, geliefd en gevangen. Heeft niet de Geest van Liefde hen de ruimte gegeven om te leven en te sterven?

En kijk naar jezelf. Misschien haat je jezelf, misschien twijfel je aan de zin van alles, misschien woel je je gevangen in de

vicieuze cirkels van het noodlot, misschien voel je je minderwaardig tegenover anderen, die schijnbaar dichter bij God leven. Ken jij daarin een andere kracht dan de Geest van Liefde. Ken jij een andere kacht om voor te kunnen gaan?

Zelfs de plekken in jezelf die je haat en die je tegenstaan kunnen plekken worden van liefde. De Geest kan en zal ons helpen zelfs onze vijanden te beminnen! Er is geen diepere bron dan God en elkaar te beminnen. En zelfs in onze meest pessimistische bui is en blijft die Geest van Liefde onze Bevrijder.

Wij kunnen God niet ten volle kennen. Hij blijft verborgen. Maar in de ontmoeting met de Heer komt deze God aan het licht. n dan kom ik bij het laatste fragment uit de bijbel, op onze liturgie. Het is de opdracht om te dopen in de Naam van Vader, Zoon en Heilige Geest. En daarop volgt het zendingsbevel.

We hebben hier niet te maken met een praktische liturgische aanwijzing. Hier is het niet va belang of je wel of niet met water doopt, hier is onbelangrijk of je wel of niet, als kind of als volwassene bent gedoopt. Hier spreekt de Schrift over de God van Liefde, wens naam aan de wereld geopenbaard is.

Er staat dat wij gedoopt zijn in de Naam, dat is in alles waar God voor staat. Denk ook aan dat andere moment waar Johannes de Doper: Hij, die na mij komt zal u dopen met de Heilige Geest

Hier staat eenvoudig dit: Wij worden allen volledig ondergedompeld in de Naam in het Wezen van God. In alles waar God voor staat, in het licht in de liefde en de vrede, God staat voor alles wat tegengesteld is aan 'dood'. Die Naam is Liefde, trouw en goedertierenheid. De doop is daarvan het uiterlijke teken, niet meer en niet minder. Maar wij allen worden ondergedompeld in het Wezen van God.

Dit noemen we in onze taal: Genade.
En die genade maakt dat wij God beminnen en elkaar.
Ik ken geen grotere kracht dan die van Gods liefde.

Wie de ervaring kent om bemint te worden, die kent ook de kracht van de liefde. En wie gelooft door God bemint te zijn, die kan ten volle leven, die vreest geen ziekte, kwaad of tegenslag, in Gods liefde kun je sterven en herleven.

Laat ons bondgenoot en metgezel van de Heilige God zijn, in zij Geest van Liefde.

AMEN

Pinksteren 1993

Schriftlezing: JOEL: 3, 9-21

Schriftlezing: Pinksterevangelie: HAND. 2, 1-13

Gemeente van Jezus Christus,

Leven in de Geest van Christus! Met Pinksteren is dat het evangelie: Kortweg: Leven in de Geest van Christus.

Zouden de mensen, zou deze wereld nog wel warm te krijgen zijn voor de Geest van Christus? Worden wij niet bespot, als we hardop beginnen te spreken over het evangelie, over God, over de Heilige Geest? Worden wij niet uitgelachen, als hadden wij teveel zoete wijn gehad? Leven in de Geest van Christus, wat komt daar in 's hemelsnaam van terecht hier op deze aarde?

Wie niet leeft in de Geest van Christus, die klaagt en beklaagt zich over het menselijk bestaan. Wie niet leeft in de Geest van Christus, ziet niet in, dat we moeten zoeken naar vrede met God. Wie niet leeft in de Geest van Christus, wil een tevreden leven leiden, maar slaagt daar nooit in.

En dan vraag ik mij vandaag hardop af: Leeft deze wereld nog wel in de Geest van Christus? Als wij dit Pinksterfeest vieren, dan moeten we ons bewaust zijn dat we leven in één van de rijkste landen ter wereld. Maar hoe is het toch mogelijk: Juist in één van de rijkste landen ter wereld, daar wordt zo afschuwelijk veel geklaagd. Je hoort mensen zo vaak klagen, terwijl in de rampgebieden van de wereld, de mensen daar geen tijd en geen energie voor hebben. Gemeente: Klagen dat is voor een groot deel een luxe, die we ons dankzij onze rijkdom kunnen veroorloven.

Hoe zou je vandaag de dag meer mensen op de been krijgen: Als je een spandoek maakt waarop staat: 'Wij zijn boos', of als je een spandoek draagt met de tekst: 'Jezus leeft.' Wees maar eerlijk: Bij het eerste spandoek zullen zich veel meer mensen aansluiten. Een lange stoet zal zich vormen, waarbij de één nog meer dan de ander te klagen heeft: De CAO is te laag, of te krap; die en die uitkeringsgelden zijn niet terecht; die en die wachttijden zijn te lang, en ga zo maar door. Wij zijn niet tevreden. Maar wij zijn ook niet tevreden te krijgen, want er is steeds wel weer iets anders, iets nieuws. en wij nemen niet met eenvoud en bescheidenheid genoegen, wij willen meer.

En laten we nu niet meteen naar de ander wijzen, niet meteen zeggen: De wereld, die deugd niet; want u en ik, wij zijn de wereld. Maar ook in ons midden, in de gemeente, onder gewone christenen: Nemen wij daar wel genoegen met eenvoud en bescheidenheid? Of moet het steeds maar mooier en anders, of uitbundiger, of luider, of ludieker? Ach, hoe wij onze gemeente en onze kerkdiensten ook inrichten, altijd zullen er mensen ontevreden zijn. Laten wij maar niet teveel illusies hebben.

Maar moeten we het dan maar omdraaien? Moeten we vandaag zeggen tegen elkaar: Als je leeft in de Geest van Christus, dan moet je je alles maar ontzeggen? Dan moet je eigenlijk leven zoals de heilige Fransiscus, alles weggeven en met een heel klein beetje genoeg nemen?

Gemeente, dit zijn ingewikkelde vragen, die steeds weer bij ons komen bovendrijven, als wij als christenen samen zijn. En zeker als er iets te vieren valt, zoals vandaag, dan komen die vragen op je af. Mogen we eigenlijk wel feestvieren, in deze verscheurde wereld. Moeten we maar niet ophouden met onze vrome feesten, en de handen uit de mouwen steken, of zo, en iets gaan doen?

Nogmaals, dit zijn moeilijke en ingewikkelde vragen, waar we niet zomaar uitkomen. Er zitten zoveel kanten aan, zoveel overwegingen.

Laten we maar een beginpunt zoeken. Een punt vanwaar we kunnen starten. En dan op weg gaan, en hopelijk in de goede richting. Gemeente, waar zullen we beginnen? Zullen we beginnen met klagen, klagen over ons leven? Het zal weinig opleveren. Of zullen we beginnen met protest, protest tegen alles wat er mis is in de wereld, zullen we beginnen met spandoeken, en zo proberen iets aan de wereld duidelijk te maken? Gemeente, waar zullen we beginnen?

7
Waar ligt eigenlijk het begin van uw leven? Ik denk dat als wij in de geest van de bijbel willen leven, dan moeten we bij het begin beginnen. "In den beginne schiep God hemel en aarde." Gemeente, God staat aan het begin. Hij heeft het eerste woord. Hij is de goede Schepper. Ik hoop dat Hij uw begin, het begin van uw leven, en dat Hij het eerste woord heeft in uw leven.

En dan gaan we verder. Vanuit dat beginpunt nemen we de eerste stap. Als wij leven vanuit God, vanuit de Schepper, vanuit de dankbaarheid voor iedere nieuwe dag, dankbaarheid voor heel het leven, vandaaruit, welke richting kiezen we dan?

"In den beginne schiep God hemel en aarde, en de aarde was woest en leeg, en de Geest van God zweeft over de wateren." Hoort u wat er staat. De Geest van God. Meteen al in het begin. Eigenlijk hoeven wij niet eens te kiezen voor die eerste stap. Meteen al bij het begin is het de Geest van God, die ons duwt in een bepaalde richting. De Geest, die zweeft, die wil als het ware uitzweyen boven het woeste en lege leven op aarde.

Als we leven vanuit God, dan is die Geest onze drijfveer en onze Helper.

uistijger

Maar dan? Hoe dan verder? Dit is immers een mooi begin, maar is het niet te mooi om waar te zijn. Als de Geest van God je op weg heeft geholpen, en je gaat, dan is er van alles, dat je weer van die weg af wil duwen. Er liggen allerlei dingen in de weg. Er zijn vele struikelblokken en problemen. Er is ziekte er is dood er is geweld. er is ellende. En je merkt dat je niet alleen op weg bent. Je ontdekt, dat anderen ook op die levensweg zijn, misschien wel op diezelfde weg. En je zult rekening moeten houden met anderen. Je zult rekening moeten houden met de schepping, met al het werk van Gods hand. En hoe dan verder?

Ik weet niet hoe dat bij u is, maar ik ervaar het leven vaak als een op en neer gaan tussen hoopvolle dingen en teleurstellingen. Want wat is het teleurstellend, al die dingen die we nu genoemd hebben, al die jalouzie en klagerigheid in dit rijke land. Wat is het teleurstellend, dat mensen elkaar verscheuren en vermoorden. Wat is het een teleurstelling, dat zovelen in hun leven geen begin en geen eind kunnen vinden. Wat is het ook een teleurstelling, dat die Geest van God er blijkbaar nog niet genoeg in geslaagd is, om verdeeldheid te overwinnen.

u vreesde.

En zo en dan is er wat hoop. Zijn er tekenen dat het anders kan, en anders moet. Zo nu en dan zijn er mensen die de hoop belichamen, en die de wereld een stap verder brengen. Zo nu en dan zijn er regeringen, die werkelijk iets ondernemen, om de wereldsituatie te verbeteren. Maar het blijft in mijn ervaring een gevecht tussen hoop en wanhoop.

Maar als u mij zou vragen: Maakt het dan wat uit of je gelovig bent of niet? Dan zeg ik: Ja, dat maakt wel degelijk wat uit. Als ik niet zou weten en geloven, dat mijn leven begint bij de grote Schepper, dan zou mijn leven geen richting hebben, of dan zouden anderen misschien richting geven aan mijn leven.

Leven zonder geloof, oftewel leven zonder de Geest van God, dat is mij te zwaar. Leven zonder geloof, dan zou ik nooit tevreden zijn. Maar dan zouden we ook nooit klaar kunnen komen met de dood, met het sterven. Hoe zouden we leven zonder de Geest van God?

Misschien zijn we er toch nogwel teveel mee bezig, met het succes van het geloof. Ook daar heb ik het moeilijk mee. Dat velen uit zijn op succes in het geloof. Zoveel mogelijk mensen willen bekeren, of te pas en te onpas over God beginnen, van het geloof een economisch succes maken, dat kan niet de bedoeling zijn, dat kan toch niet in de Geest van God zijn?

tu

We moeten maar weer bij het begin beginnen: De discipelen proberen niet om van Jezus een economisch succes te maken. O, dat had gemakkelijk gekund. Jezus als een martelaar. Maar nee, het is in de Geest van Christus, dat zij verder vertellen wat ze met hun Heer hebben meegemaakt, en dat zij zijn woorden verderbrengen in de wereld.

Maar zijn we dan met Pinksteren een stap verder gekomen? Wat is het verschil eigenlijk tussen die Geest uit Genesis en die Geest uit Handelingen? Ik denk dat er geen wezenlijk verschil is. Beide keren is het de Geest van God, die ons ontmoet, en die invloed en ruimte wil hebben in ons leven. Maar het verschil zit in de wijze waarop die Geest in ons leven komt. In het begin was het de Geest, die zweefde, een kracht van God, die de Israëlieten op weg bracht en op weg hield, en in de goede richting.

Maar hier in Handelingen lezen we van diezelfde Geest, dat die zich zette op ieder van hen, er is verandering gekomen in de richting van die Kracht van God. Ieder van de aanwezigen bij dat Pinksterfeest komt in aanraking met die heilige Geest van God. Of ze dat nu willen of niet, iedereen wordt aangeraakt. Iedereen kan verstaan, wat er gezegd wordt. Maar het is vooral ook dat woordje zetten, waar ik op wil wijzen. De Geest zweeft niet langer over een woeste aarde, nee, de Geest zet zich. En wat er dan gebeurt, dat is, dat wij aangeraakt worden, maar ook vervuld worden met die Geest.

Vervulling, dat is iets van het hart. Als je vol bent van iets dan kan dat van alles zijn, maar als je van iets of iemand vervuld bent, dan is dat een zaak van het hart. Dan draait het niet meer om succes, of om meer of minder tevreden zijn, nee, dan zijn we bezig, hopelijk, met het hart van ons geloof.

Als we leven in de Geest van Christus, dan betekent dat dat we ruimte geven aan die Geest, zodat die zich op ons kan zetten, en zodat wij van harte vervuld zijn van de Geest van God. En pas dan zijn we op de goede weg. Pas dan geeft de Geest ons de mogelijkheid om onderscheid te maken tussen goed en kwaad, tussen God en Satan, tussen hoop en twijfel. Dan zijn we op de goede weg, als we iedere dag opnieuw, ook in de gemeente zoeken naar de vruchten van die Geest. En die vinden we overal in de bijbel. In Galaten bijvoorbeeld worden ons vele vruchten van de Geest genoemd: Liefde, lankmoedigheid, blijdschap, vrede, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. En daar heb je dit leven voor gekregen, om aan die vruchten van de Geest gestalte te geven. En dan ben je op de goede weg. Dan ben je op weg in de Geest van Christus. Dan zijn we Pinkstermensen. En steeds opnieuw moeten we tegen elkaar blijven zeggen: Wijs niet eerst naar de ander, maar begin bij jezelf, steek je hand in eigen boezem, zoek in jouw leven naar de vruchten van de Geest, en het zal je goed gaan.

Als wij leven in de Geest van Christus, naar ons beste vermogen en naaar ons beste weten, dan zijn wij op de goede weg. Maar lieve mensen, dan zijn we er nog niet!

Als je leven begint bij God, dan zal dat leven ook weer eindigen bij God. Wij keren terug tot onze schepper, tot onze Vader in de hemelen, en hoe dat zal zijn dat weten wij niet, dat is verborgen, dat is het mysterie van ons geloof. Maar dat wij niet alleen vanuit God moeten leven, maar dat wij ook naar God toe

Want dat is ook in de Geest van Christus. Christus zelf heeft gezegd, ja. Hij heeft het zelfs belichaamd, dat God het begin en het einde is. De weg van Jezus door leven en sterven is de weg naar God toe, en daarin schuilt de hoop van heel ons geloof, dat wij naar God toe mogen leven. Heel ons leven mag een hemelvaart zijn, en gedreven door de geest zullen we naar God toe leven, en terwijl we dat doen zullen we Hem toezingen, vanwege alles wat Hij voor ons heeft gedaan.

Leven in de Geest van Christus, gemeente, dat wens ik u alles van harte toe. En dat zal voor iedereen misschien weer anders zijn. Maar als we maar vervuld worden met die Geest, dan zullen we moedig onze weg vervolgen, omdat we weten waardoor we gedreven worden, en omdat we weten naar wie wij toe mogen leven. Dat is het Pinksterevangelie, voor deze dag en voor heel uw leven.

Maar dat is niet het einde van de preek. Ik sluit af met een waarschuwing, een waarschuwing, die ik net zo hard tegen mezelf zeg als tegen u allen.

Ik heb de woorden van Paulus goed in mijn oren geknoopt, als hij zegt: 'Het is de letter die doodt, het is de Geest die levend maakt.'

Wij zien om ons heen, gemeente, wat er gebeurd als mensen leven naar de letter. Als mensen leven naar de letter van de godsdienst van de huidskleur, naar de letter van de oorlogswetten, dan zien we dat mensen elkaar en de schepping verscheuren. Ja zelfs onder christenen zien we, dat als mensen gaan leven naar de letter van de Schrift, dat er slachtoffers vallen, letterlijk en figuurlijk. Als we zouden gaan leven naar de letter van de Schrift dan zouden we de vrouwen de mond moeten snoeren, en dan zouden we zoals we bij Joel lezen een heilige oorlog moeten uitroepen, en dan zouden we de ploegscharen weer moeten omsmeden tot wapens.

En daarmee wil ik niet zeggen, dat we los van de bijbel kunnen leven. Nee, nee, God heeft het eerste en het laatste woord. En het geheim van de schrift, en het werk van Christus, daar kan deze wereld niet zonder.

Maar ik wil u en mij waarschuwen, dat wij niet de Geest in de weg staan, door te leven volgens de letter, want die letter die is dodelijk. Het is de Geest, die levend maakt. En die Geest mogen we nooit in de weg staan, zeker niet met onze eigen meningen en inzichten. Want de Geest wil vrij zijn, de Geest van God wil ons verrassen, en bevrijden. Die Geest, daarvan zeg ik dikwijls, wil ons dragen en verdragen.

Gemeente, laten we het maar wagen: Leef in de Geest van Christus, en dan zal het u goed gaan. Kom Heilige Geest. Kom Schepper Geest vervul ons hart. AMEN

Pinkster

Meditatie Pinkstermorgen 1992

O.T. JOËL 2. 28-32
N.T. HANDELINGEN 2. 1-13

Gemeente van Jezus Christus.

Hartelijk gefeliciteerd met deze dag! En de allerbeste wensen en dat wij er nog maar lang getuige van mogen zijn! Want we vieren vandaag immers de verjaardag van de kerk. Het feest van de Heilige Geest; daarmee is als het ware de kerk levend geworden: God heeft de adem erin geblazen, net zoals Hij in den beginne heeft gedaan: Zo lezen we in Genesis: God formeerde de mens en blies de levensadem in zijn neus, also werd de mens tot een levend wezen.

Zo is het ook met de kerk. Eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, en zij werden alle vervuld met de Heilige Geest. Dat is de levensadem van de kerk. Die verborgen kracht waardoor God meewerkt met onze inspanningen. In de Geest van God zijn we dag aan dag bezig om te leven, om de aarde bewoonbaar te maken.

En op een verjaardag zeggen we altijd: Van harte gefeliciteerd met deze dag, en nog vele jaren. Ik heb me van de week afgevraagd: Zou de Here God het op prijs stellen, dat de verjaardag van de kerk wordt gevierd? Ja hebt ook van die mensen, die zeggen: Het hoeft voor mij niet zo nodig, dat verjaardagspartijtje; dan komen al die mensen ineens opzetten, waar je de rest van het jaar niets van hoort, en dan moet je de hele dag gastheer zijn en aardig zijn tegen iedereen. En je krijgt dan wel cadeotjes, maar wat kost zo'n verjaardag wel niet. Van de wind kun je niet leven, toch?

Zou God het op prijs stellen, denkt u, dat wij hier de verjaardag vieren van de kerk van Christus? Een van de leuke dingen van een verjaardag, dat is dat de jarige wordt verrast, en ook dat er gezongen wordt. Daarom zingen wij ook vandaag, in vele toonaarden. We zingen de lof van onze God, maar we zingen ook van de kracht die ons gaande houdt in die jarige kerk. We zingen in alle talen als het even kan. En het liefst zingen we dan met pinksteren liederen zoals: Wij leven van de wind. Omdat we in de kerk met ons lied altijd de zaak op de kop zetten.

En er zijn cadeotjes. ~~En~~ er is mij van huis uit geleerd, dat wanneer je de ander een cadeootje geeft, dat je dan dat weggeeft, wat je zelf graag ook zou willen hebben. En dat werkt altijd. Zo'n cado wordt altijd met vreugde gegeven en ontvangen.

Ja, maar hoe zit dat nou eigenlijk. Zijn wij dan met dit Pinksterfeest bij de Here God op visite, of is het andersom? Wie geeft hier nu eigenlijk de cado's? Als we vandaag ook weer leven vanuit de bijbel, dan is toch het eerst dat opvalt, dat God zelf de grote Gever is! Wij hebben hier niets in te brengen.

Kijk maar naar de omstanders bij het Pinksterevangelie. Ze hebben niets in te brengen. Ze worden in de war gebracht door die Galileërs, die in verschillende talen spreken, ze raken in de war door hun eigen verbazing, door de tekenen van vuur en wind. Ze hebben van zichzelf niets in te brengen.

En ook de discipelen, die galileese mannen hebben van zichzelf niets in te brengen, want zij spreken niet uit zichzelf, maar zij spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken. Zelf hebben ze op dat moment niets in te brengen. Wij mensen zijn als omstanders bij de heilsgeschiedenis dikwijls geheel met de zaak verlegen. Bij God hebben wij niets in te brengen dan alleen maar lege briefjes, en dat slechts aarzelend.

Wie is hier bij wie op visite? Is niet Godzelf de Gever van alle goed? Lezen we vandaag niet in alle talen, dat Hijzelf het een en ander heeft in te brengen? Ja, Hijzelf is op verjaardagsbezoek vandaag, bij ons, bij de kerk, bij de gemeente, en Hij vraagt in al zijn goedheid: Hoe is het met je? Mag ik bij je binnenkomen? Hartelijk gefeliciteerd met deze dag!

En deze grote Gever schenkt ons vandaag nogal wat. Hij schenkt ons dargene, wat Hij misschien zelf wel graag zou willen hebben. Of beter gezegd: Hij schonk ons diegene, die Hij het liefst voor zichzelf zou hebben gehouden: Die hem het meest dierbaar was, zijn Zoon Jezus Christus.

En de Here God schenkt ons nog meer. Het is overvloedig op dit verjaardagsfeest. Hij schenkt ons het licht van deze nieuwe dag: is dat geen reden tot grote dankbaarheid? Hij schenkt ons de levensadem, de levensgeest. Hij schenkt ons al het goede van zijn schepping.

Maar Zijn grootste geschenk, dat is die kracht, die Heilige Geest, die Trooster. Zou God die kracht ook niet liever voor zichzelf hebben gehouden? Nee. Want de liefde van God, was altijd sterker dan zijn toorn. Slechts een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen. Dat is altijd zo geweest, en dat zal altijd zo blijven.

Die beide schriftlezingen van vandaag, die geven ons weer heel wat mee. De tweede lezing, het Pinksterevangelie uit de Handelingen, dat is eigenlijk een verhaal, dat de verwarring laat zien. De indrukwekkende uitstorting van Gods Geest op de mensen, die Geest die beslag legt op alles wat er leeft onder de zon, die gebeurtenissen laat de mensen achter in verwarring.

Je staat er als het ware naar te kijken, en je denkt: Is dat dan mogelijk? Is het mogelijk, dat de Here God zijn krachten aan ons leven wil geven? We staan er naar te kijken, we zijn omstanders, toeschouwers, we hebben zelf niets in te brengen op dit beslissende moment, wanneer God je als mens roept.

God als de grote Gever, zo kende ook Mozes Hem. En Mozes wachtte aan de voet van de berg Sinaï, en uit handen van de grote Gever ontving Mozes de stenen tafelen, Gods stem, uitgehouwen in steen, zodat Zijn Woorden niet verloren gaan, maar voor altijd zichtbaar blijven.

En met het Pinksterfeest, met het geboortefeest van de kerk, op deze verjaardag van de gemeente, staan wij eigenlijk opnieuw aan de voet van de berg Sinaï, we staan er te wachten op de grote Gever, de gever van alle goed, want zo hebben we Hem leren kennen.

Maar als we dan bij God zijn, dan blijkt zo vaak dat we niet hoopvol zijn, en niet vol verwachting op de geschenken van de Heer. Als we oog in oog met Hem staan, met zijn roepstem, dan blijkt zo vaak, dat we zelf niets in te brengen hebben.

Zo was en is de reactie op het Pinksterevangelie: En zij waren allen buiten zichzelf en geheel met de zaak verlegen en zeiden tot elkander: Wat wil dit toch zeggen?" Ja met onze vragen van onbegrip en ongeloof staan wij te wachten aan de voet van de berg Sinai, in opperste verwarring, omdat we niet geheel kunnen begrijpen wat God met ons wil, waarom Hij zijn krachten aan ons kwijt wil en waarom Hij de grote Gever is.

Maar we lezen niet verder in Handelingen. In die situatie van opperste verwarring was er tenslotte een die het woord nam, Petrus! De lieveling van Jesus. Petrus nam in de kracht van die Heilige Geest het woord, hij richtte het woord tot de mensen. Niet zomaar een willekeurig woord dat hij zelf had bedacht. Nee, hij richt tot hen het woord van God.

De Heilige Schrift, daaruit haalt hij het woord dat God tot de mensen spreekt. Dat is de roepstem van God, die mensen wakker maakt. Ja, in het Pinksterevangelie heerst er de opperste verwarring.

In ons leven heerst de opperste verwarring, als we alles willen begrijpen, als we de kracht van God willen vastleggen en voor onszelf houden. En we zijn geheel buiten onszelf en met de zaak verlegen, en dan richt God tot ons Zijn Woord:

"Ik zal mijn Geest uitstorten op alle wat er leeft. Uw ouden zullen dromen dromen en jongelingen zullen gezichten zien. En de aarde zal veranderen op de grote gedachte dag des Heren." Die dag des oordeels, met bloed, vuur en rookkolommen die zal rekena de dag zijn, waarop God als grote Gever zijn wonderen laat zien, want zijn oordeel is immers genade.

Maar er is meer: Gods Woord zegt, want we lezen ^{vader} het in Joël: "En het zal geschieden, dat een ieder die de naam des Heren aanroept, behouden zal worden, want op de berg Sion zal ontkoming zijn; en tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de Here aanroepen."

En dat is de reden dat wij vandaag op de verjaardag van de kerk, de Naam des Heren aanroepen, omdat bij Hem ontkoming is, redding betekent dat: Bij Hem is redding van twijfel, redding van ondergang, redding van uitzichtsloosheid, redding van dood, en redding van zonden.

We staan met zijn allen aan de voet van de berg en rekenen op God, vertrouwen erop dat hij ons roepen hoort. Ja, wij rekenen op zijn kracht, op Zijn Geest, wij rekenen op de grote Gever van alle goed. Wij rekenen op Hem, maar houden wij ook rekening met Hem?

Als wij de verjaardag vieren van de kerk, moeten wij ons dan niet in gemoeide afvragen: Is de kerk door de jaren heen volwassen geworden? Is de kerk in haar puberteit blijven steken? Je zou het soms denken, als je zo door de kerken wandelt. Achterhaalde geloofsvoorstellingen, die met de grootst mogelijke moeite uit de bijbel geperst worden. *ouwe tijden, armoede etc.*

Of is de kerk blijven steken in die roekeloze tienerjaren? Maken we er met zijn allen maar een rotzooi van, gooien we er met de pet naar, gaan we maar genieten van het leven, zolang we nog kunnen? Of is de kerk dan toch een beetje volwassen geworden?

Wat is volwassen? Dat is, dat je bent gegroeid in het leven, dat je wijzer bent geworden, meer ervaring, meer zekerheid. Volwassen is ook, dat je niet zoals in je jonge jaren alleen maar op jezelf gericht bent, maar dat je ook je leven inzet voor de ander. Jongelingen zullen gezichten zien!

En dan mag je zeggen, dat de kerk hier en daar inderdaad wel wat volwassen is geworden. Het is de roeping van de kerk om Jezus bekend te maken en in zijn voetsporen als geroepenen te leven, de handen uit de mouwen voor het Koninkrijk van God.

Maar er is ook nog heel veel onvolwassenheid in de kerk. Veel naïveteit, veel geplaag, veel gooien met stenen. En als God dan bij ons op visite komt op deze verjaardag, waar treft hij de kerk dan aan. Is ze gebouwd in de villa's en in parken, of staat de kerk eigenlijk in de sloppenwijken?

Het zijn vragen, die u allen meekrijgt, en die alle dagen opnieuw zich aan je opdringen. Want de kracht van het Pinksterfeest, dat is, dat je dag in dag uit geweten wordt, op de roeping die je hebt als kind van God.

En als kind van God leef je vanuit het evangelie. En dan vat ik het evangelie van deze Pinksterdag voor u samen. Het evangelie is niet zomaar een blijde boodschap, nee, het is evangelie van Jezus Christus. Iets, Godzelf als Gever van alle goed, schenkt ons, wat Hem het meest dierbaar is, Jezus, onze Heer.

En als wij dan weten, dat Jezus in vreugde gegeven is, door God de Vader. Als wij dat zeker weten en geloven, zouden wij dan Jezus niet met vreugde ontvangen in ons leven?

Ja, dat is de ene helft van het evangelie, dat u vandaag wordt verkondigd. De andere helft, dat is dit: Het dieptepunt van heel ons geloof, dat weten we, dat is op Goede Vrijdag. Zijn sterven aan het kruis, en wij weten waarom.

Vandaag leren wij dan, dat Zijn sterven het hoogtepunt is. Want het evangelie zegt immers op Goede Vrijdag: Jezus gaf de Geest. En dat betekent twee dingen. Het betekent, dat Jezus sterft, dat zijn levensadem stopt, maar het betekent ook, dat Hij aan de wereld Heilige Geest gaf, kracht van God, reddende kracht.

Moge die kracht heel uw leven beheersen. Moge de Gever van alle goed u steeds opnieuw die kracht geven. Ja, geloof dit evangelie van vandaag: Jezus gaf de Geest. Tot de ontkomenen zullen zij behoren, die de Here aanroepen. Wij leven van de wind.

Gezegend Pinksterfeest in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. AMEN